

at komme Regjeringen tillids. Jeg troer ikke, at jeg med større Klarhed kan udtale, at her ikke er noget Forsøg paa et Angreb paa Regjeringen, og jeg er aldeles vis paa, at ligesaa lidt noget andet Medlem blandt Forslagsstillerne har nogen mod Regjeringen fjendtlig Hensigt, hvad Ministeren jo ikke var vis paa ikke var tilstede. Hvorledes er Folkethinget stillet ligeoverfor de Lønningsforslag, der ere forelagte? Regjeringen har forelagt Forslag, som ere udarbejdede paa Grundlag af en Regjeringscommissions Arbejder, men i denne Regjeringscommission have flere af de vigtigste af Ministrenes nærmeste Medhjælpere havt Sæde, og det er altsaa ganske naturligt, at disse Mænd, som ere levede ind i det Gamle, have anseet det for det Rigtige, og have hængt for meget ved det som det eneste Brugbare. Naar maaskee mange af disse dygtige Mænd netop vide, at de ved Hjælp deraf have kunnet fremme Sagerne saaledes, som de ansee for forsvarligt, er dette jo ganske naturligt, men jeg spørger: Er det ikke ogsaa naturligt, at Folkethinget i sin store Fleerhed kan ønske, at det ikke skal dømmes om disse Forslag blot ved at see Sagen gennem de Brillen, som blive os leverede fra Regjeringen? Er det dog ikke ogsaa naturligt, at der dannes en Art Tivymænd her i Thinget, som ere istand til at give en Dom om saadanne Forslag fra Regjeringens Side? Vil Regjeringen være reformatorisk, som det forekommer mig, at der er Anledning til at troe, hvorfor vil den da ikke have den Støtte, der kan gives den fra Folkerepresentationens Side, maaskee endogsaa imod nogle af dem, som staae Regjeringen nærmest uden at være Medlemmer af selve Regjeringen? Kan der dog ikke her ske Fordomme ogsaa i disse høiere Sphærer, i Regjeringscontoirerne, og er det sagt, at det er Regjeringens Sag alene at knække en Modstand, som kan være tilstede; jeg siger ikke, at den er der i dette Dieblis, men den kan være der, støttet paa en Sædvane, som har en lang Narrættens Hævd og Kraft. Det er min Overbeviisning, at Thinget ved at medvirke til en Undersøgelse af denne Sag giver Regjeringen en kraftig Støtte til at gennemføre Reformen, som den maaskee, henledet derpaa netop ved Folkerepresentanters Medvirk-

ning, kunde ønske at sætte igjennem, men som den ikke kommer til at sætte igjennem, fordi Thinget mangler den nærmere Sagkundskab, der skal bevirke dets Medlemmer til at gjøre Forslag af en mere gennemgribende Natur. Som sagt, det undrer mig, at Forslaget er blevet opfattet som et Forsøg paa en Mistillids-Tilfjendbegibelse fra Forslagsstillerens Side og ikke som, hvad det blot og bart er, et Forsøg paa at skaffe Thinget en saadan Indsigt i Sagerne ved dets egne Medlemmer, at Thingets Medlemmer i Almindelighed blive istand til at træffe en fra deres Standpunkt begrundet Dom over de Forslag, Regjeringen forelægger. — Jeg vil dernæst spørge, om der ikke er Anledning til, at man forsøger paa, om ikke Regjeringsmassinen noget kunde forandres? Jeg skal ikke her undersøge eller opregne de Tilstyrrelser, som betegne, hvad vor Administration koster, men at Summen til nuværende og forhenværende Embedsmænd er overordentlig stor, er sikkert, og under en senere Udvikling af Sagen skal det være mig kjær at begrunde dette, dersom der skal fremkomme Indsigelse derimod. Er det ikke naturligt, at vi, efterat vort Land er blevet saa indskrænket, som det er, efterat vort Selskabsforhold nøder os til at holde en saa stor Hær og Flaade, som Tilfældet er, see, om der ikke er andre Steber, paa hvilke Besparelser kunne indtræde, ikke at tale om, hvorvidt det ikke vilde være rigtig, at vi fra vor Side kom til at see ind i Regjeringsagernes Gang og til at see, om der ikke deri er visse Ting, som man uden Skade for Staten kan overlade til Selvfjendelse. Jeg er ikke blind for, at der kan blive lagt manganen en Byrde paa de private Mænds Skuldre, naar man tager Noget bort fra Regjeringens Bearbejdelse og Afgjørelse, men jeg siger, at man ikke kan have baade i Sæl og Pose; ville vi have Selvfjendelse, ville vi føle, at vi ere Mænd, som raade over de Ting, ingen Andre end vi selv bør raade over, maae vi ikke krympe os ved, at det koster os Opoffrelse af Tid og Kræfter, og jeg vil spørge, om det ikke er ubilligt at antyde, at der ikke her i Landet skal være Villighed til at bære saadanne Byrder, naar store og væsentlige borgerlige Goder kunne opnaaes? Den ærede Minister gav en